

EZT
Hodina vytřeštěných očí

V Brně 2020

EZT

Hodina vytřeštěných očí

HODINA VYTŘEŠTĚNÝCH OČÍ
(2017-2018)

„Nejzazší hranice dětství je plné uvědomění si toho, že to, co je, co trvá, dýchá, náhle a v jediném okamžiku kdykoliv může přestat být, ale už nikdy ne naopak – to je bída.“

P. Formš

2. května 2000, klub Klamovka, Praha

Mé sny

Mé sny – nevyvedená cesta

po hřbetu

div/n/ýho motýla –

hada obřího zlořečení...

příkladná soulož

na zadním sedadle

myšlenek

Rozdrásaný řetězy narážející do

invalidního vozíku

v posledním patře

mozkovýho hotelu

Hodina vytřeštěných očí (Opravdu scestný tlachy)

I.

Proč vlastně by to mělo být jakkoliv důležitý?
věci se dějí mimo
nás /ne-li v nás/
vždyť veškerého hulení a opiátů je dostatek
a nikoho by ani nenapadlo
že všechno to prosraný bití /zvonů/
z vašich hlav
má pevný základ v půdě stromů a jeho kořeny
z těla vrostlých květů
do zmrzlé zimní půdy těžce se hloubí
díra do hlavy usedá na vyšších principech nadějí
za hranicí státu čekají fízli
a všechno jsme prodrbali v jakýchsi bytech
krajkami a stráněmi proudí vody
chřipka a jiný virózy upoutaly mne na lůžku
Děsi! Běsi!
stará bába propadává přes mošt
do řeky jsme házeli kamení
a jiný píčoviny to byly krásné dětské časy

II.

Prohulený mozky probudte se
je ráno
a čaj byl připraven
na nočním stolku prášky na uklidnění dva
a dva jointy
ještě před prací
všechn opruz a hnus lidstva
odráží se ve zpětným zrcátku
sis dělala mejkap
vystříkl sperma přímo na perský koberec
nekoupíme vám žádný další lajny
už došly a zkazily nám naše plány
se mění z minuty na minutu
máme čas na přestup na další linku pod okem
jí rozmázla dobře mířená rána pěstí přímo mezi oči
se kříží vším tím fetem
jsem si prošel když jsem byl fracek
rozmlátil výkladní skříň
je přeplněná pokleslou literaturou
si přivydělává kdejaký floutek
v týhle době stojí za hovno

III.

Na hlavě mám pouze několik vlasů
ale tyhle věci jsou důležitý stejně
jak počet chloupků na jeho ksichtě
se objevila záře z vedlejší místnosti
mne probudila z krásného snu
si pamatuju nic
už nemáme žádný další královiny
v telefonu zmeškaný hovor od O
rozmlácený brejle nalezeny
v půdě za barákem
se paraziti v těle netknutém ranní rosou
ověnčený trs trávy sténá
žena pod křížem zmizela v dáli
slza jarního jitra zář slunce
nad městem vniká jazykem do koští
z knihy vytrhány stránky
z huby trčí
ulomený zub podrolený
zbytek vyplivat i s krví
z masa vylézá červ bude už svině mrtvá až...

IV.

... až nebude smutná jenom tak –
takové radosti jsou povoleny
když šlápnete do psího hovna
v centru své polis při návštěvě
dobré přítelkyně
vždy srdce pookřeje v ohni duše
veršotepce a rozdrásává
v nervech dávno dávno dávno
tichými brázdami šepot tramvají přerušil
zpěvy cinkot kolejí
z rozbitého skla slz a krve stékajícího
vodopádu hlav naražených na kůl
v očním důlku zaražený
až po kořen v jitřním schizofrenním rozhovoru
rozhovorů slov beze smyslu
náznaků využití prázdné konve na vodu
zpretrhanou hlemýžděm zahleněným
vaginálním substrátem tvaru prázdného
ružového kosočtverce lemovaného kůží
strukturovanou lebku Dozorčího

V.

V lapáku technologického tlaku
tlaků zešpoda prodírajícího se pyje
tak cizího a blízkého neber na stejný váhy
živou hmotu světa hněteš stvořiteli Demiorgu
ochraň život tebou tvořený
zachraň před zkázou pádem
do hlubin nekonečné putyky
non-stopů hlavního nádraží lemují šaliny
po Brněnsku
nebo-li tramvaje po Pražsku
neznám jenom dvě krásné vzpomínky
událostí dávno minulých životů rodiny
matky Země matky nenarozeného
plodu přírody svítáním
nad lesy vezdejšími zdejšími
lidmi
domorodci závidím vám život svobodný
bez okovů řetězů
duše alkoholiků nám upíjí
z piv jsem měl obsolentní amnézii
a zdravotní komplikace několikrát
dvakrát koma

VI.

Pro to drahý pane nepiju
pouze hulím nic víc
ne vaše pane ne vaše urážky jsou zbytečný
ignorace je největší záchrana
před kretény je zavřu do sklepa stejného
jak byl ten můj vnitřní
na hotelu mi dala do držky nevím
proč jsou všude samé sračky
na této ulici se holub posral desetkrát
za pár minut v kapsách papíry
a vytřepaný tabák
bez něj by to samozřejmě nešlo
ani jediné auto noční silnicí jsme šli
benzínka otevřena jak ranní kvítí orosené
jak kůl v plotě zařazená záda
bolej i několik nocí šílených nápadů
vyprávění bez konce a začátku svatého dne
jeho narození v noci
myslím to bylo bílý ale to se ovšem stává
a nikdo s tím nic neudělá

VII.

Pro veřejnost
zhrzenou vaším počínáním
chcát z okna a polejvat kolemjdoucí vínem
politý stůl oškrábaný
různými kartami
hrál jsem jenom Taroky
a dobrý kroky ke stodole
to bylo skvělý ale to už je dlouho
a dávno není přístav náš
v nedohlednu nitro oka hloubku
zdejší studny nejde vypočítat
ani připosranýho strážce obecního úřadu
rozbitá okna tmavá
černým fixem oční víčka
nádrž již dávno ztracena
do prázdna prostoru
na hrudi tlak tlachů zdržkovatělejších přizdisráčů
lidi všude procesí tupých vodnatelných hlav
krácející obrys postavy proti nočnímu svitu
dopravních linek telefonních budek
rozhovory pomíchané
to je jiné období života furt
jsou tam nějaký problémy

VIII.

Hlupákovi se to tam fakt
nedá jinak říct ty vole
vytřeštěný bulvy
a krysy z kanálu
do kanálu

IX.

Ozývají se pištící
komíny kouřící

X.

Tyhle tlachy řezou jak ocelový drát
penetrující ušní bubínky
hluchoněmého novorozeněte

Zatímco...

Zatímco

jsi močil na
rozpálený kamení
Kouřil jsem
kvalitní skunk...

Zatímco

jsi onanoval
s mojí hubou
Sledoval jsem
pohyb mraků
na obloze

Je to fajnový –

Jen pořád
to pískání
v uších...

Reminiscence

v okně jsme kouřili
i v prosinci, když na ulici
mráz a v televizi jen šumění...
programy rušeny vánicí,
nezvaným sněhem, deštěm.
„máš rád bylinkový čaj?“
a ty sis potáhl z cigarety
o něco silněji...
to bylo v Židenicích,
nevytopený pokoj,
kamna nefungují.
šilenej chlap nad námi
vařil perník,
když mu to bouchlo,
přijela záchranka, přežil to...
„kuřte pouze tabák balenej
v přírodním papírku,“
tys ho neposlouchal...
nikdys ho neposlouchal,
nač taky?
„je to kretén!“, říkávals...
... ale bylo to zajímavý,
samý ty průsery; tahy...

zima... každodenní
ranní boj o teplou vodu,
(většinou netekla)
rozbitá pračka
a další ještě větší
průšvihy... bylo to divoký...
(a klíčky ve Svitavě...
to bylo v únoru...)
(I. S. po tom všem vrhla...)
asi je to teď kloudnější
asi jsme oba kloudnější
bůhví... co však teď?
opět zima, snad lepší
než ta loňská... to se uvidí.
prvních 8 dní prosince za námi
nic moc se v podstatě
nezměnilo...
jen místo a čas, to je jasný
a samozřejmě my
(to je taky jasný – všichni se mění)
možná je to tak dobře.
a co bude dál?
posledních
8 dní prosince před námi.

Nepojmenované něco

I.

Jak nabubřelý červ
/zavrtanej ve starý rakvi/
tak i já nacházím v marnostech všech těch
hnusnejch děsivejch – ech (– ejch –)
svoje ukojení
jak zvoník
dávno vopuštěný zvonice
padáme na dno propašti
propaští
nekonečnejch
v extázi slasti orgasmu
prohuluji se laciným skérem
(za patnáct padesát káčé)
až na dno hrobu
tvýho
ty už tam nejsi
zbyly jen košti
ale ty jsou taky k užití
kdejaká bába
z nich může uvařit polívku
pro bezdomáče

a přeci jen v přístavu houkání lodí
svrhnutí do komína
jaderný elektrárny
z vás se jednoho dne poseru
ale k tomu nic
nic víc jen
několik řádků popsanejch
sračkama
výtečnýho bobkaře
hovnocuca
živoucího mašturbáta –
kvetoucí poupě idiota
laškuj jak to jen umíš
a umístíme tvý oštny
do rozežranejch
krků fetišáků
řveš vohavný skřeky
do uší hluchců –
hlupců –
ale... ale...
ale už toho bylo dost.
nebo snad ne?
vyber si – je to na tobě... baštarde...

II.

Světlo ohně
pochodeň – hle –
pohled do plamenu
jejího a pociť ho...

III.

Zub vytrhls,
svaly vyškubal
voči vybodál
mozek zkapalněl
srdce špálil
ve svíci
svého děsa
běsa
děsa
(chvějící hlase) dě-sa...
– cejtíš se lépe?!
ale tfuj! tfuj!
z výček vylézaj mi hnáty
supící bestie
jako stříbřistý diamant

– nůž potažený
krví
mých
vzdechů
tlachů
keců bezesmyslu
beze smyslů
v okovech probodán...
strunou klavíru
vykaštruju sebe sama

IV.

Vyrvu varlata
i s chámovodem
tady je máš –
a dej je sežrat tý beštii
s vocasem
v plících zaraženým
ty hnusný
lidský prase
culící se
do poplivaného otvoru – své řítě!
áve – ty lidský tele vypasený!

Srpen 18

Vídat to v ulicích.
Jak syčící motýl zmaru
(tam dole, kde nic není...)
proplouvající sny a můrami.
Proplouvám Tvejma rukama,
odlupuji mozkovou kůrou ze stromů;
seškrabávám mízu;
hledám v ní larvy plný strachu...
Kafe teď pít nemůžeš, jenom čaj a/nebo vodu,
říkají mi... mají pravdu.
Kafe bych opravdu neměl...
Lékař na to ovšem nic neříkal.
Nevím. Kup mi po cestě jedny Camelky i zapalovač.
Dík. Tvůj... nepodepisuji se...
Ano, znovu jsem v tom
špitálním špletenici,
(rány do zvonu!)
krankenhaus v pavučině ztracenej...
jak odtud, do hajzlu, pryč?
Je to jak žiletkou po kostech...
Nekončící pašť, z níž není úniku.
Čas se vleče. Jak svorky na očích,
jak čepel řezající do žeber. Pašť!

Cvrčci, cvrčci, za okny cvrčci...
děti noci se probouzejí... anebo...
Bůh z vašeho potu,
dusivých chorobných kanálů...
Špitál je jako les.
Špitál, to je svět ve světě. /JAJN/
Nacpali ti do ptáka vatový tyčinky.
Už ses neusmíval.
Doktorský buzerace jsou prej jen na oko.
Ranní ptáci míjeli jiskry vycházejícího slunce,
popíjel jsem hořký čaj a cítil chvění...
Narval jsem si do huby celý pomeranč,
šťávu vycucal a zbytek vyhodil,
podobně jak jste to vy udělali se mnou. Kyselina.
Připadáš si, jako když v tobě běží letecký motor
ale nemůžeš s tím co dělat.

Však víš, v průvanu těch nekončících dnů...
otevřenejch oken, očí... ach...
probírám starý vzpomínky...
vylézám ze své šnečí ulity...

Vypadáš odpočatě.
Utlumeně.

x x x

Je z toho časem
hrozná rutina –
ten život, ten a ten
samý den tak nechutný
– tak plíživý
jako sen... – pořád dokola;
jen ty podstatný
události se mění
jo a datum v kalendáři
který nám připomíná
jak ten čas letí a jak stárneme...
každý den cigáro a kafe ráno...
pak na hajzl, do šprchy,
voholit si ksicht, umýt zuby...
připravit se a jít makat...

x x x

Všechno je jen povzdech –
mráz a ten páchnoucí dech
všemožnejch
dnes už nemožnejch
ech – pálivý žár –
– kopřivou
bičovaný záda
– pomíjivý jako
otisk kočičí
tlapy ve sněhu

Jeden veršotepec o jedný veršotepkyni

Mně se začaly
její básně líbit,
až začala vyvádět.
A jak začala vyvádět,
tak jsem ji poslal
do prdele.

DNO DNA - DO DNA

Markovi Sobolovi a Lubošovi Vlachovi, srdečně připsáno.

I.

Jedem,
stoprocentně TO vím
že dnes je nějaký podzimní den
Prší už od rána
mne bolí hlava
na které mám svoji černo-bílou
čepici
nesundávám...
Nikdy bych nechtěl být
s tolika lidmi
v jednom vozu
Mám rád svůj klid/ně
mne pověšte dolů hlavou
za uši přichytněte
kolíčky na prádlo
a neřešte mne
(Nešetřete!)
už hlava bolet nebude
ani smýtko prachu

na mém očním výčku
vytahaném
Nezbude
pro další generace
ani kousek zeleně – silné
Té nejlepší kterou
kdo kdy měl
jsem ji rád
do morku koští
ho srala ale to už tak je –
každý se občas nalévá
každý občas inhaluje
do sklenice vodu rozlévá
do plic šedivý dým
kolem údery do bleskosvodu
– do sluchovodu – okovodu

II.

Vyřvávej vyřvávej
supe uřvanej
řvi
slova
nemocný/ch

Řvi a breč a tahej
ho dolů za sebou
do tý hnusný
nuzný díry
(To neřeš, nařež to! Nářez!)
napnutá lana na svý lodi
slovy proudící
bárce mířící
K útesu, ke skále
Skály
Drtivý
Vezmou si daň
další dávku
Tamtu a tamtu
jakoukoliv a kdykoliv
cokoliv jsem prokázal
tahle slova za pravdivá
nejsou lživá
oživla mi pod prsty
zvolávají hulákají
rychle rychle kulomet dej mi
ten teď v týhle chvíli letí
za barákem jenom tupí
tupí neošřený nůž
Tupí děti

je jich tady strašně
mnoho rozflákanejch
na kusy – jako odpadků
Pane bože
to to letí
jednadvacet let
(téměř čtvrt století)
kráčím na ten křivej břeh
jménem demence
dement však pořád
žije, blíže
miluje – mutuje

III.

Honem chrte
 vyvrát to!,
do hlav
VYGUMOVANÝCH
nahých neprobraných
bran rozkopaných
slov vytrhaných
ze souvislostí...
ale přeci jen

vykopaných perforovaných
lebek udusených močí
tryskající z očí
dal jsem ti napít
z očního moku
ve chvíli
duševního bloku
oblouku
(na TU zářivou) oblohu
rozpadávající se
do(práz)dna
brázdím svá zákoutí
od sebe
do sebe
v sebe
do prázdna
DNO DNA
(ze dna)
DO
DNA...

IV.

První kroky...
jako vždycky...
po hliněné dlažbě;
pískot trubek jako pláč
parníků... lodí...
vyslaných na ne/jistou cestu... smrt!
daleké moře, neoblomné...
tušení ztráty; štěkají
ti psi v podloubí
místního skladiště
na zpracování ryb (smrdíš rybinou!);
kvičí tam ta selata
přivezena tím doštavníkem,
kulometem moří a divokých vod;
vody slaví, další mrtvý,
z útesu dolů
hlavou! všichni
v řadě jako
na porážce
připraveni
jako krávy
rozemleti
do konzerv
rozsekání

O cestách atd.

To za to – to – za ty
poblitý projektily vystřelený
do zdí chátrajících domů
polorozpadlých staveníšť
na tý naší periférii
kde
procházíme
den co den stejnými
cestami tam a zpátky
zpátky a tam bez možností
v časovém kruhu stereotypního
žití vy/žití → no jó → ach, přiblblé (ach)
pře/žití ← → pro/žití věcí naplno
rozjetých vykradených futrálů →
prázdných rakví poblitých
šť/volů → što/dolů →
jdi po šipkách
neopovažuj se
uhnouti
z tý cesty ←
C E S T Y
atd.

BÁSNÍK - UBOŽÁK
(Šest miniatur)
(2019)

„...být už se dá jen v pásmu pozvolného zázraku.“

S.d.Ch

Miluji tě — Idiot dýchá, Rubato 2019

První

jsem jako pařez...*

(*Pařez, to je takový ten zbytek,
když se skácí strom.

Nikdo o něj nestojí,
ale je těžké se ho zbavit.

Karel Šubrt, 2002)

Druhá

dnes neskutečně špinavý myšlenky

—

s životem nejde vésti boj,

jde ho jenom

nechutně podrazit...

ale jak?

Třetí

nečekat na nic –
nedělat nic,
brodit se
v myšlenkách

Čtvrtá

aeternum nihil! –
jako opravdu...

Pátá

zuby skřípají,
hlava nějak divně bolí,
je 4.49 ráno, Marie uklízí sedmičku,
já piju asi pátý kafe a čekám
padla

Šestá

a přece, pořád až
do konce a přes
veškeré pochybnosti
hýčkám to prase

obsah:

HODINA VYTŘEŠTĚNÝCH OČÍ (2017–2018)

Mé sny /11

Hodina vytřeštěných očí (Opravdu scestný tlachy) /12

Zatímco... /20

Reminiscence /21

Nepojmenované něco /23

Srpen 18 /27

× × × (Je z toho časem) /29

× × × (Všechno je jen povzdech –) /30

Jeden veršotepec o jedný veršotepkyni /31

DNO DNA – DO DNA /32

O cestách atd. /38

BÁSNÍK – UBOŽÁK (ŠEST MINIATUR) (2019)

První /43

Druhá /44

Třetí /45

Čtvrtá /46

Pátá /47

Šestá /48

EZT

Hodina vytřeštěných očí

Redakčně připravili EZT, Honza Bartoň a Luboš Vlach

V textu a na obálce obraz Vladimíra Smýkala

Obálku navrhl, typograficky upravil a vysázel EZT

Vysázeno písmy Baskerville a Friedhof

ze Střešovické písmolijny Františka Štorma

Vydalo nakladatelství Ears&Wind Records

jako 7. svazek edice DNO

V Brně 2020

www.spodniproudy.cz

www.christiania.cz

www.drevenacikada.cz

**D
N
O**

**EARS
& WIND
RECORDS**